

Trastorns de la micció en els infants

En un article d'aquesta revista (vegi's el n.º 3 d'HIGIA) ens ocupàvem de la incontinència d'orina infantil. Ara volem parlar d'altres trastorns de l'acte d'orinar o micció, que en certa manera són oposats a aquell, que es veuen amb bastanta freqüència en la infància i que podem designar amb aquests mots: **dificultat per orinar**.

La micció es realitza quan la bufeta de l'orina és plena; al principi de la vida és un acte involuntari o reflexe i a partir d'una certa edat (vols dels dos anys) aquest acte queda sotmès al control de la voluntat que pot frenar la necessitat d'orinar; des d'aquest moment la micció es realitza voluntàriament.

En condicions normals la necessitat de micció apareix durant el dia cada tres o quatre hores (cada vegada que la bufeta és plena) i a la nit no hi ha quasi necessitat d'orinar o només alguna vegada.

Quan es té necessitat d'orinar, si la voluntat no s'hi oposa, es realitza la micció; això vol dir que, si no ho impedit voluntàriament, quan la bufeta està plena es contrau sobre l'orina que conté (com una pera de goma), obrint-se al mateix temps l'esfínter o anell muscular que tanca la comunicació entre bufeta i uretra i aleshores el líquid passa a través del canó de l'orina, sortint a l'exterior **amb força** i en forma de **chorro** arrodonit, que va perdent la seva empena de projecció al final de la micció; en acabar aquesta, la bufeta queda buida i fins que torni a ésser plena no hi hauran ganes d'orinar. La micció és un acte que es realitza **ràpidament** i **sense cap mena d'esforç** o dificultat i produint una **sensació de benestar** que persisteix un cop efectuada.

Si la micció no es realitza de la manera que acabem de descriure i es fa difícilment, és que hi ha alguna malaltia o obstacles, que cal esbrinar. Les lesions que produeixen dificultats de micció poden aparèixer en totes les edats, per traumatismes, infeccions, tumors, etc., però sovint són d'origen congènit (és a dir, que ja existeixen en el moment de néixer l'individu) i aleshores els trastorn apareixen ja en la infància; per això cal que observem com crinen els nostres nens i així podrem posar remei a defectes que si no curem immediatament aniran agreujant-se en el transcurs de la vida de l'infant.

La dificultat de micció en el nen ha d'ésser curosament vigilada per buscar-ne tot seguit la causa. La dificultat per orinar s'observa de vegades en l'infant tot just vingut al món i pot succeir que el canó de l'orina estigui obstruït per un a modo de membrana que impossibilita totalment la sortida de l'orina a l'exterior i que cal operar desseguida. Altres vegades notarem que l'infant plora cada vegada que es mulla i observant-lo veurem que l'orina no surt en forma de chorro, sinó gota a gota o en raig prim i sense força. En altres nens observarem que necessiten molta estona per orinar, és a dir, que la micció no es fa ràpidament. A vegades, si ja és grandet, serà el nen mateix qui farà notar que ell necessita més temps que els seus companys de l'escola per orinar, és a dir, que orina amb lentitud i que ha de fer esforços perquè vagi sortint l'orina. Altres vegades el nen ha d'orinar molt sovint perquè malgrat els esforços que fa la bufeta, mai queda buida del tot i ràpidament torna a ésser plena, i si les coses van molt endavant pot succeir que amb el temps en aquest noi se li escapi contínuament i gota a gota l'orina, perquè la bufeta, que no es buida del tot i que cada vegada es buida menys, fadigada de l'esforç continu, arriba a no contraure's i va distenent-se, estant sempre plena i l'orina que no hi cap va vessant-se al defora de gota en gota, havent-hi en el ventre un a modo d'humor que és la bufeta inflada per l'orina.

Aquesta situació és l'estadi final a què poden abocar totes les lesions congènites de l'aparell urinari susceptibles de dificultar la micció ja en les primeres èpoques de la infància. Quan s'arriba a aquest estadi la vida del nen és precària i greument compromesa, perquè no és sols la bufeta la que està distesa per l'orina, sinó també les porcions superiors de l'aparell urinari; els esquemes adjunts mostren, l'un, aparell urinari normal, i l'altre, la situació a què pot conduir, per exemple, una estretor congènita del canó de l'orina, que és una de les causes més freqüents de dificultat de micció en la infància. Quan hi ha una tal dissensió de l'aparell urinari, hi ha sempre al mateix temps infecció, que junt amb el funcionament cada vegada més eficient dels ronyons, que estan sotmesos a compressió per l'orina estancada, acaben amb la vida de l'individu. Sense arribar a aquest extrem molts infants que orinen amb dificultat són d'aspecte malaltís, però fan una vida quasi normal fins que un dia, bruscament, es queden en la impossibilitat d'expulsar ni una gota d'orina malgrat tots els esforços per buidar la bufeta, tenint que recórrer aleshores quasi sempre a una operació d'urgència per obrir pas a l'orina retinguda.

Algunes de les lesions congènites que dificulten la micció són serioses i requeriran en el moment oportú una terapèutica delicada, però moltes d'altres no tenen importància si ens donem compte a temps de la seva existència i no és infreqüent veure un nen de vuit o nou anys que de sempre ha tingut trastorns per orinar i al que un simple sondatge que dilati el canó de l'orina quareix de les seves molèsties.

La dificultat de micció en els infants (és molt més freqüent en el nen que en la nena) pot passar fàcilment desapercibuda, atribuint a altres causes el malestar que produeix; el primer que es necessita per poder posar el nen sota la direcció mèdica és que els familiars es donin compte de l'existència del trastorn; per això hem volgut amb aquest breu article de divulgació cridar l'atenció sobre les principals manifestacions aparents de la malaltia.

HIGIA
REVISTA DE PEDIATRIA